

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 1428/33/2008

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 767/2008
Ședința publică de la 11 Decembrie 2008
Completul compus din:
PREȘEDINTE: LIVIU UNGUR
GREFIER: MARIUS TRAIKA

S-a luat în examinare acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta **SC WEB CONSULT SRL**, în contradictoriu cu pârâțul **GUVERNUL ROMÂNIEI** și intervenienta în nume propriu **SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIODIFUZIUNE**, având ca obiect anulare acte emise de autoritățile de reglementare Hotărârea de Guvern nr. 977/2003.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.
Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează faptul că, raportat la lipsa părților de la prezentul termen de judecată, se constată că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

La data de 14.11.2008 s-a depus la dosar, de către reclamantă întâmpinare la cererea de intervenție în interes propriu formulată de către intervenienta Societatea Română de Radiodifuziune.

Curtea, apreciind că la dosar sunt suficiente probe pentru justa soluționare, în temeiul art. 150 C. Pr. Civ. declară închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare.

CURTEA :

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la Curtea de Apel Cluj în data de 25 septembrie 2008 în dosarul nr. 1428/33/2008, formulată de reclamanta S.C. WEB CONSULT S.R.L. prin avocat Revnic Dana, în contradictoriu cu Guvernul României, s-a solicitat anularea prevederilor cuprinse în articolul 3, aliniatul 1 din Hotărârea de Guvern nr. 977 din 22 august 2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuzare, având următorul cuprins:

„ persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria microîntreprinderilor potrivit prevederilor O.G. nr. 24/2001 privind impunerea microîntreprinderilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuzare ”, și anularea prevederilor cuprinse în art. 3, alin. 1 din Hotărârea de Guvern nr. 978 din 22 august 2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune, având următorul cuprins:

„ persoanele juridice cu sediul în România, care se înregistrează în categoria microîntreprinderilor, aprobată cu modificările și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de televiziune ”.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că, din textul normativ a cărui nelegalitate a invocat-o, rezultă că toate microîntreprinderile cu sediul în România au obligația de a plăti pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de

radiodifuziune și televiziune, indiferent dacă sunt sau nu beneficiare ale unor astfel de servicii.

Aceasta înseamnă că au obligația de a achita această taxă și societățile comerciale care nu au la sediu aparate de televiziune sau de radio, nici alte echipamente tehnice care să permită accesarea serviciilor de radio sau televiziune. Mai mult, au această obligație și societățile comerciale care nu desfășoară activitate, ceea ce este nu numai ilegal ci și imoral, constituindu-se ca un impozit mascat, în favoarea unui for care nu are nici un fel de atribuție de serviciu social.

Prevederile atacate sunt neconforme cu prevederile art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuzare și Societății Române de Televiziune, republicată cu modificările și completările ulterioare precum și cu prevederile art. 2 alin. 40 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice.

Astfel:

- art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994, impune într-adevăr obligația persoanelor juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora Sfatul Popular plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, dar precizează că au obligația de a achita această taxă în calitate de beneficiari ai acestor servicii;

- art. 2 alin. 40 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice definește „taxa” ca fiind „suma plătită de o persoană fizică/juridică, de regulă pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, instituție publică sau un serviciu public”.

De altfel, în reglementarea corespunzătoare privitoare la persoanele fizice, ambele Hotărâri de Guvern atacate fac această distincție, între persoanele fizice care dețin receptoare radio sau TV și cei care nu dețin, aceștia din urmă având posibilitatea depunerii unei declarații pe propria răspundere că nu dețin receptoare radio sau TV. Legal și moral ar fi ca această distincție să fie făcută și în ceea ce privește persoanele juridice (în cazul microîntreprinderilor).

De asemenea, s-a menționat faptul că prin Decizia nr. 297 din 6 iulie 2004 a Curții Constituționale referitoare la excepția neconstituționalității a prevederilor art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată și cu modificările ulterioare, Curtea în mod întemeiat a reținut că obligația prevăzută de acest text este doar în sarcina persoanelor juridice care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective.

Prin întâmpinare, pârâtul Guvernul României a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se respingă acțiunea reclamantului ca fiind neîntemeiată.

Prin cererea de intervenție în interes propriu, formulată de intervenienta Societatea Română de Radiodifuziune, a solicitat admiterea cererii formulate și introducerea Societății Române de Radiodifuziune în calitate de intervenient în nume propriu în dosarul nr. 1428/33/2008 aflat pe rolul Curții de Apel Cluj – Secția Comercială de contencios administrativ și fiscal, cu termen la data de 30 octombrie 2008, având ca obiect anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și ale art. 3 alin. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 formulată de reclamanta S.C. WEB CONSULT S.R.L. împotriva Guvernului României, iar pe fond, s-a solicitat respingerea acțiunii ca netemeinică și nefondată.

Prin întâmpinare, reclamanta S.C. WEB CONSULT S.R.L. a solicitat recalificarea cererii de intervenție ca fiind o intervenție accesorie, în interesul pârâtului Guvernul României, admiterea în principiu a cererii de intervenție în interesul pârâtului Guvernul României, iar pe fon, respingerea cererii de intervenție și admiterea acțiunii sale introductive.

Examinând acțiunea formulată prin prisma motivelor invocate Curtea reține următoarele:

Prin acțiunea formulată reclamanta solicită anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin 1 din HG nr. 977/2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune, precum și a prevederilor art. 3 alin 1 din HG nr. 978/2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune, susținând că acestea vin în contradicție cu prevederile art. 40 alin 3 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune și cu prevederile art. 2 alin (40) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice.

Reclamanta arată că obligativitatea plății taxelor pentru serviciul public de radio și televiziune ar trebui instituită doar în sarcina micro întreprinderilor române care dețin efectiv aparate radio sau tv, ceea ce, de altfel, rezultă și din prevederile art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994, care precizează că au obligația de a achita această taxă doar beneficiarii acestor servicii precum și ale art. 2 alin 40 din legea finanțelor publice care definește „taxa ca fiind suma plătită de către o persoană fizică sau juridică, de regulă pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, instituție publică sau serviciu public.

Prin **Ordonanța nr. 18 din 30 ianuarie 2003** pentru modificarea art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune s-a statuat că prevederile legale anterior citate vor avea urătorul cuprins:

"Art. 40. - (1) Veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin din taxele pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru cel de televiziune, din sume încasate din realizarea obiectului de activitate, precum și din donații și sponsorizări.

(2) Toate persoanele fizice și juridice cu domiciliul, respectiv sediul, în România sunt obligate să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestora.

(3) Nivelul taxelor pe categorii de plătitori, modalitatea de încasare și scutirile de plata se stabilesc prin hotărâre a Guvernului."

Legea nr. 533 din 11 decembrie 2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2003 pentru modificarea art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune prin art. 1 a statuat în sensul modificării art. 40 din Legea nr. 41/1994 după cum urmează:

"Art. 40. - (1) Veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin, după caz, din:

- a) sume încasate din realizarea obiectului de activitate;*
- b) taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune;*
- c) penalități de întârziere pentru neachitarea la termen a taxelor datorate;*
- d) sume încasate din publicitate;*
- e) sume încasate din amenzi și despăgubiri civile;*
- f) donații și sponsorizări;*
- g) alte venituri realizate potrivit legii.*

(2) Persoanele fizice cu domiciliul în România au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii, cu excepția celor care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare de radio, respectiv de televiziune, și a celor care, potrivit legii, beneficiază de scutire de la plata acestor taxe.

(3) Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public

de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.

(4) *Cuantumul taxelor prevăzute la alin. (1) lit. b), pe categorii de plătitori, modalitatea de încasare și scutire de la plata acestora, penalitățile de întârziere, precum și sancțiunile care se aplică în cazul completării în mod eronat a declarației de exceptare de la plata taxelor de către deținătorii de receptoare de radio, respectiv de televiziune, care, potrivit legii, sunt plătitori ai taxei pentru serviciul public de radiodifuziune și ai taxei pentru serviciul public de televiziune, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.*

(5) *Procedura privind efectuarea controlului, constatarea contravențiilor, aplicarea sancțiunilor și penalităților de întârziere în cazul sustragerii de la plata taxelor prevăzute la alin. (1) lit. b) de către deținătorii de receptoare de radio, respectiv de televiziune, se stabilește prin hotărâre a Guvernului.*

(6) *Sunt scutite de la plata taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru serviciul public de televiziune familiile și persoanele singure care beneficiază de ajutor social lunar, potrivit prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare, asociațiile și fundațiile nonprofit, misiunile diplomatice străine și membrii acestora, persoanele fizice abonate la rețele de radioamplificare, azilurile de bătrâni, unitățile din cadrul instituțiilor care au competențe în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale, unitățile de învățământ de stat preșcolar, preuniversitar și universitar, căminele de copii și creșele de stat, pensionarii proveniți din sistemul pensiilor pentru agricultori, ale căror drepturi au fost stabilite în baza legislației anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, pensionarii Societății Române de Radiodifuziune și ai Societății Române de Televiziune, unitățile de cult aparținând cultelor religioase recunoscute din România, precum și alte categorii prevăzute de legi speciale.*

(7) *Alte scutiri de la plata taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru serviciul public de televiziune decât cele prevăzute prin prezenta lege pot fi stabilite prin hotărâre a Guvernului.*

La art. II s-a prevăzut că în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Guvernul va stabili modul de restituire a taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și, respectiv, pentru serviciul public de televiziune către persoanele care au achitat aceste taxe și care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare de radio, respectiv receptoare de televiziune, modalitățile financiar-contabile de compensare între Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice "Electrica" - S.A. și Societatea Română de Radiodifuziune, respectiv Societatea Română de Televiziune, precum și sancțiunile pentru cazurile declarațiilor eronate.

Conform art. 1 din Legea nr. 41/1994 Societatea Romana de Radiodifuziune si Societatea Romana de Televiziune s-au înființat ca servicii publice autonome de interes național, independente editorial, prin reorganizarea Radioteleviziunii Romane.

Art. 2 din același act normativ prevede că Societatea Romana de Radiodifuziune si Societatea Romana de Televiziune sunt persoane juridice, au sediul in municipiul București si își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului, în condițiile prezentei legi si in conformitate cu convențiile internaționale la care România este parte.

Conform prevederilor art. 3 Societatea Romana de Radiodifuziune si Societatea Romana de Televiziune au obligația sa asigure, prin întreaga lor activitate, pluralismul, libera exprimare a ideilor si opiniilor, libera comunicare a informațiilor, precum si informarea corecta a opiniei publice, conținutul programelor Societății Romane de Radiodifuziune si Societății Romane de Televiziune trebuind sa răspundă standardelor profesionale in materie.

Potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 41/1994 Societatea Romana de Radiodifuziune si Societatea Romana de Televiziune, ca servicii publice in realizarea obiectivelor generale de informare, educație, divertisment, sunt obligate sa prezinte, in mod obiectiv, imparțial, realitățile vieții social-politice si economice interne si internaționale, sa asigure informarea corecta a cetățenilor asupra treburilor publice, sa promoveze, cu competenta si exigenta, valorile limbii romane, ale creației autentice culturale, științifice, naționale si universale, ale minorităților naționale, precum si valorile democratice, civice, morale si sportive, sa militeze pentru unitatea naționala si independenta tarii, pentru cultivarea demnității umane, a adevărului si justiției. In îndeplinirea atribuțiilor pe care le au, Societatea Romana de Radiodifuziune si Societatea Romana de Televiziune trebuie sa respecte principiile ordinii constituționale din România.

Prin Hotărârea Guvernului nr. 977 din 22 august 2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune în temeiul art. 107 din Constituție și al art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Romane de Radiodifuziune și Societății Romane de Televiziune, republicată, cu modificările ulterioare, s-a statuat la art. 1 că *persoanele fizice cu domiciliul în România, cu excepția celor care declara pe propria răspundere ca nu dețin receptoare radio, au obligația sa plătească o taxa lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.*

Art. 2 din HG nr. 977/2003 prevede că *taxa lunară pentru serviciul public de radiodifuziune se plătește pe familie. Prin familie, în înțelesul prezentei hotărâri, se înțelege: soțul, sotia, copiii, precum și orice alte persoane, în cazul în care locuiesc în comun și gospodăresc împreună.*

Conform prevederilor art. 3 din HG nr. 977/2003 *persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria micro întreprinderilor potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 24/2001 privind impunerea micro întreprinderilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația sa plătească pentru sediul social o taxa lunară pentru serviciul public de radiodifuziune. Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentantele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația sa plătească o taxa lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.*

Potrivit prevederilor art. 1 din HG nr. 978/2003 *persoanele fizice cu domiciliul în România, cu excepția celor care declara pe propria răspundere ca nu dețin receptoare TV, au obligația sa plătească o taxa lunară pentru serviciul public de televiziune.*

Art. 2 din același act normativ statuează că *taxa lunară pentru serviciul public de televiziune se plătește pe familie. Prin familie, în înțelesul prezentei hotărâri, se înțelege: soțul, sotia, copiii, precum și orice alte persoane, în cazul în care locuiesc în comun și gospodăresc împreună. Taxa lunară pentru serviciul public de televiziune se plătește și de către persoanele fizice care locuiesc singure.*

Conform dispozițiilor art. 3 din HG nr. 978/2003 *persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria micro întreprinderilor au obligația sa plătească pentru sediul social o taxa lunară pentru serviciul public de televiziune. Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentantele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația sa plătească o taxa lunară pentru serviciul public de televiziune.*

Art. 4 din același act normativ prevede că, *valorile lunare ale taxei pentru serviciul public de televiziune, pe categorii de plătitori, sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din hotărâre.*

Legea nr. 500/2002, în art. 40 definește taxa ca fiind suma plătită de o persoană fizică sau juridică, de regula, pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, o instituție publică sau un serviciu public.

Prin Decizia nr. 297 din 6 iulie 2004 a Curții Constituționale s-a reținut că prevederile art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994 care dispun cu privire la obligația persoanelor juridice române sau străine cu sediul în România de a plăti, în calitate de beneficiari, o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune nu sunt contrare legii fundamentale.

S-a relevat că art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin, între altele, și din taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune, dar, așa cum prevede chiar alin. (3) al acestui articol, care face și obiectul excepției de neconstituționalitate, taxele sunt datorate de către subiectele de drept acolo menționate, "în calitate de beneficiari ai acestor servicii". Așadar, obligația prevăzută de text este doar în sarcina persoanelor juridice care **beneficiază**, în diferite modalități, de serviciile publice respective și, în consecință, nici una dintre criticile formulate nu poate fi reținută.

De altfel, cu privire la constituționalitatea art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat și prin raportare la art. 56 alin. (2) și art. 44 alin. (2) din Constituție, republicată. Decizia nr. 159 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 12 mai 2004, statuează că dispozițiile de lege criticate reglementează pentru serviciile publice de radiodifuziune și de televiziune modul de constituire din venituri proprii a resurselor financiare care le asigură "autonomia financiară, ca premisă a organizării lor autonome", ceea ce nu contravine art. 56 alin. (2) din Constituție, republicată. Prin aceeași decizie s-a reținut, de asemenea, că taxa instituită de text nu este contrară nici dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2), privitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății, indiferent de titular, **deoarece plata serviciului public prestat este obligatorie pentru toți beneficiarii acestor servicii, persoane fizice sau persoane juridice.**

Așadar controlul de constituționalitate realizat pe calea rezolvării excepției de neconstituționalitate este un control de conformitate cu dispozițiile Constituției, dar și unul de strictă conformare cu aceste dispoziții.

Autoritatea de jurisdicție constituțională din România a examinat constituționalitatea acestor prevederi statuând că ele nu contravin principiului instituit de legea fundamentală privind ocrotirea în mod egal a proprietății, câtă vreme textul în discuție se interpretează în sensul că obligația de suportare a acestor taxe revine tuturor persoanelor fizice sau juridice care *beneficiază* de aceste servicii.

Noțiunea de beneficiar a fost definită ca fiind: persoană, colectivitate sau instituție care are folos din ceva; destinat al unor bunuri materiale sau al unor servicii; persoană fizică sau juridică în folosul căreia se realizează o acțiune; cel care beneficiază de ceva; persoană, instituție etc. pentru care se face o lucrare; cel care beneficiază de ceva; persoană, întreprindere, instituție pentru care se execută o lucrare, se prestează diferite servicii.

Prin interpretarea normelor de drept civil se înțelege operațiunea logică-rațională, de stabilire a conținutului și sensului normelor de drept civil.

Hotărârile de guvern dau expresie unei competențe originare a guvernului, strict limitate și decurgând din însăși natura funcției pe care acesta o îndeplinește. Legile fiind adoptate de către Parlament, Guvernului, ca organ suprem executiv, îi revine numai organizarea executării legilor, scop în care emite hotărâri tocmai pentru a face o lege cât mai clară și a o aplica cât mai corect. O hotărâre de guvern nu

poate, deci, decât să precizeze și să asigure corecta aplicare a legilor. Ea nu are calitatea de a crea drept.

Prin interpretarea oficială se înțelege interpretarea făcută în exercitarea atribuțiilor ce îi revin legii de un organ de stat.

În controlul de constituționalitate exercitat cu privire la art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994 instanța de contencios constituțional a dat indirect o interpretare oficială jurisdicțională, rezolvând excepția de neconstituționalitate prin raportarea acestei norme la dispozițiile cuprinse în Legea fundamentală, normă care a fost interpretată din perspectiva sa gramaticală. Astfel, Curtea Constituțională a arătat că textul nu contravine Constituției câtă vreme **interpretarea oficială făcută de Parlament în activitatea de legiferare a vizat noțiunea de beneficiar al acestor servicii publice, în sensul gramatical.**

Interpretarea gramaticală constă în lămurirea conținutului unei norme pe baza regulilor gramaticii, ceea ce presupune folosirea procedeeleor de analiză morfologică și sintactică a textului legal, ținându-se cont de înțelesul termenilor utilizați în textul respectiv, de legătura dintre acești termeni, de construcția propoziției sau a frazei, de particulele întrebuintate.

Pentru dezlegarea chestiunii litigioase, Curtea a considerat că este necesar să se realizeze mai întâi interpretarea normei cuprinse în art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994 prin prisma tuturor tehnicilor de interpretare.

Curtea a avut în vedere că într-o interpretare gramaticală această normă juridică instituie obligativitatea plății taxei numai acelor persoane juridice care au calitatea de beneficiari și anume a acelor entități în folosul cărora se realizează acțiunea de informare de către cele două servicii publice.

Nu numai interpretarea gramaticală conduce la această concluzie, ci și o interpretare logică și sistematică a acestor dispoziții care implică lămurirea înțelesului lor, ținându-se cont de legăturile pe care acestea le au cu alte norme juridice din același act normativ sau din alte acte normative.

Se recunoaște dreptul societăților comerciale de a-și suspenda temporar activitatea. Pe perioada suspendării temporare a activității entitatea nu mai desfășoară nici un fel de activități menite să conducă la realizarea obiectului social. În acest context nu are interesul ca entitate să se expună acțiunii de informare realizată de către cele două servicii publice.

Tot agenților economici le este recunoscut dreptul de a declara la momentul autorizării că nu desfășoară activitate la sediul social, context în care nu mai sunt necesare în verificarea întrunirii condițiilor privind autorizarea funcționării în acele spații.

Dacă admitem aceste premise, la un sediu social unde nu se desfășoară activitate, entitatea nu poate beneficia în locația respectivă de cele două servicii publice.

A interpreta norma în discuție în sensul că societățile comerciale datorează această taxă chiar dacă nu beneficiază în mod direct de aceste servicii și nu dețin receptoare menite să transmită informația, se golește de conținut celelalte dispoziții din normele juridice comerciale speciale care le conferă acestor entități dreptul de a desfășura nici un fel de activitate pe o perioadă limitată de timp.

Norma juridică trebuie interpretată în sensul aplicării ei și acolo unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă.

Interpretarea gramaticală a noțiunii de beneficiar, include persoanele fizice sau juridice în folosul cărora se prestează efectiv cele două servicii publice.

Dreptul la informare al acestor entități nu poate fi transformat într-o obligație de a susține serviciile publice prin instituirea de taxe ce ar trebui plătite indiferent dacă acțiunea de informare ajunge sau nu la contribuabil.

Particularul în favoarea căruia s-a instituit dreptul nu poate fi obligat să susțină prin contribuția personală activitatea unui serviciu public și nu este admisibil ca dreptul său constituțional la informare să fie transformat indirect într-o obligație.

Art. 40 din Legea nr. 41/1994 instituie aparent excepții de la plata acestor taxe *numai în ceea ce privește persoanele fizice*, însă această normă trebuie interpretată coroborat, ținându-se cont de înțelesul termenilor utilizați, de legătura dintre acești termeni și de construcția frazei.

Este evident că sfera de aplicare a scutirii lor trebuie să acopere toate persoanele fizice sau juridice care nu au calitatea de beneficiari în sensul gramatical al acestui termen.

De aceea, excepția prevăzută în cazul persoanelor fizice nu împiedică aplicarea logică a acestei scutiri și în privința persoanelor juridice care nu au calitatea de beneficiar al acestui serviciu. Aliniatul 7 al art. 40 nu exclude posibilitatea instituirii unor scutiri și în ipoteza reglementată la aliniatul 3 al aceluiași articol. Art. II din Legea 533/2003 nu face distincție în privința scutirilor între persoanele fizice sau juridice. O interpretare a textului în discuție în maniera evocată de Guvern ar fi neconformă cu dreptul garantat în art.1 din Primul Protocol adițional și ar denatura sensul interpretării jurisdicționale realizate indirect pe calea contenciosului constituțional. Excepția de la scutire a persoanelor juridice aflate în situații similare cu persoanele fizice cărora li se recunoaște acest drept nu vizează un scop legitim constituind practic o ingerință în dreptul de proprietate al celor dintâi, ingerință care nu se justifică nici prin proporționalitate nici prin scop, neexistând un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de executiv prin măsura care privează de scutire persoanele juridice. (a se vedea CEDO, cauza *Pressos Compania Naviera-SA și alții împotriva Belgiei*, Hotărârea din 20 noiembrie 1995, seria A nr.332, p.23, paragraful 38)

Art. 4 din Legea nr. 24/2000 stabilește ierarhia actelor normative, statuând că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

În activitatea de documentare pentru fundamentarea proiectelor celor două hotărâri, guvernul trebuia să precizeze și să asigure o corectă aplicare a prevederilor art. 40 lin. 3 din Legea nr. 41/1994.

Soluția legislativă preconizată prin această reglementare trebuie să aibă în vedere reglementările în materie cuprinse în tratatele internaționale la care România era parte.

Instituirea unei norme derogatorii se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază.

Prevederile cuprinse în art. 3 alin. 1 din HG nr. 977/2003, nr. 978/2003 instituie derogări de la dispozițiile art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994, negând dreptul persoanelor juridice de a beneficia de scutiri independente de condiția deținerii de receptoare radio și TV.

În interpretarea dată de Guvern se denaturează însuși sensul noțiunii de taxă așa cum e ea definită în Legea finanțelor publice, ca fiind suma plătită de o persoană fizică/juridică pentru serviciile prestate acesteia de către un serviciu public etc.

Nu poate fi primită interpretarea conform căreia oficial legiuitorul ar fi prezumat calitatea de beneficiari ai serviciului de radio și implicit de televiziune a tuturor persoanelor juridice cu sediul în România, fără a condiționa aceasta de posesia receptorilor.

Faptul că au existat mai multe propuneri legislative pentru modificarea prevederilor art. 40 din Legea nr. 41/1994, este lipsit de relevanță.

Acest text, în forma adoptată prin Legea nr. 553/2003 nu exclude dreptul de scutire a entităților care justifică în mod obiectiv că nu datorează această taxă

Întrucât nu dețin receptoarele necesare pentru perceperea informației, ori care demonstrează că temporar nu desfășoară activitatea în scopul căreia s-au constituit.

Concluzia este logică, cu atât mai mult cu cât taxa se încasează de Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice SA prin filialele sale, în calitate de mandatar al Societății române de Televiziune, fiind mai mult decât îndoielnic să se perceapă în condițiile în care spre exemplu, o entitate care nu desfășoară activitate la sediul social, ori care are suspendată temporar activitatea să nu beneficieze de serviciile societății de furnizare a energiei electrice, dar să datoreze taxa pentru cele două servicii publice, în special a serviciului de televiziune ce, de principiu, presupune un consum de energie.

Împrejurarea că această taxă se regăsește în legislația și practica europeană în domeniu, nu este în măsură să confere legitimitate acestor dispoziții ale celor două hotărâri de guvern atacate.

Nu se poate susține că plata taxei radio de către persoanele juridice reprezintă în fapt o aplicare a dispozițiilor constituționale care garantează dreptul la informare al cetățenilor prin asigurarea surselor de finanțare a principalelor mijloace de informare: radio și televiziunea publică. Așa cum am mai arătat, acest drept constituțional la informare nu poate fi transformat într-o obligație, subiectele de drept având facultatea de a exercita sau nu drepturile recunoscute în legea fundamentală.

Faptul că, Comisia Europeană a precizat că obligația de a plăti o taxă de licență prin factura de electricitate constituie o problemă de drept național și împrejurarea că statele membre au fost îndemnate să sprijine serviciile publice de radio-difuziune ori că statele membre beneficiază de o largă marjă de apreciere în ceea ce privește organizarea și finanțarea serviciului public de radio-difuziune, nu conferă legitimitate dispozițiilor art. 3 alin. 1 din HG nr. 977/2003, HG nr. 978/2003.

Dispozițiile Tratatului nu aduc atingere competenței statelor membre de a participa la funcționarea serviciului public de radio-difuziune în măsura în care finanțarea se acordă organismelor de radio-difuziune, cu scopul ca acestea să își îndeplinească misiunea de serviciu public așa cum a fost ea definită și organizată în fiecare stat membru.

Or, în dispozițiile interne s-a stabilit în mod clar că această taxă incumbă numai beneficiarilor celor două servicii publice, noțiunea de beneficiar fiind atribuită, atât în interpretarea oficială, cât și în interpretarea gramaticală, logică și sistematică, **numai subiectelor care sunt în mod direct destinatarii acestor servicii.**

Din această perspectivă cele două hotărâri ale Guvernului nu au aplicat în art. 3 alin. 1 în mod corect dispozițiile art. 40 din Legea nr. 41/1994.

Pentru toate aceste considerente de fapt și de drept, în lumina dispozițiilor art. 18 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, se va admite acțiunea și se va dispune anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. 1 din HG nr. 977/2003 precum și art. 3 alin. 1 din HG nr. 978/2003. Totodată, în temeiul art. 23 din aceeași lege, se va dispune publicarea prezentei sentințe în Monitorul Oficial al României partea I, la data rămânerii irevocabile a prezentei hotărâri judecătorești.

Cât privește calificarea cererii de intervenție în interes propriu, Curtea notează că Legea contenciosului administrativ nu se opune ca autoritatea publică sau particularul care este beneficiarul actului administrativ ce face obiectul de cenzură al instanței de contencios administrativ și care este direct lezat ori vătămat de acesta să nu poată introduce o astfel de acțiune invocându-se tocmai lezarea acestui drept ori interes legitim chiar dacă indirect prin demersul judiciar respectiv se sprijină și poziția autorității publice autoare a actului administrativ contestat.

Din această perspectivă, Curtea a calificat demersul intervenientei ca o intervenție în interes propriu cu toate consecințele juridice ce decurg dintr-o astfel de calificare.

Una din consecințe relevată în prezenta cauză este aceea că în raport de soluția dată acțiunii principale se va soluționa și cererea de intervenție în interes propriu, între aceste cereri fiind o strânsă legătură de cauzalitate.

Așa fiind, în temeiul art. 50 și urm. C.pr.civ. rap. la art. 28 alin. 1 corelat cu art. 1 și urm. din Legea nr. 554/2004 Curtea va respinge și cererea de intervenție în interes propriu.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Admite acțiunea reclamantei **S.C. WEB CONSULT S.R.L.** Cluj, cu domiciliul procesual ales la av. Revnic Dana, str. Pavel Roșca ne. 1 ap.7, jud. Cluj împotriva pârâtului **GUVERNUL ROMÂNIEI**, cu sediul în București Piața Victoriei nr. 1 și în consecință:

Anulează prevederile cuprinse în art. 3, alin. 1 din HG nr. 977/2003 și ale art. 3, alin. 1 din HG nr. 978/2003.

Respinge cererea de intervenție în interes propriu formulată de **SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIOFUZIUNE**, cu sediul în București, str. General Berthelot nr. 60-64.

Fără cheltuieli de judecată.

Se va publica conform art. 23 din Legea nr. 554/2004.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 11.12.2008.

**PREȘEDINTE,
LIVIU UNGUR**

**GREFIER,
MARIUS TRAIKA**

RED. L.U./DACT. D.M.
5 EX./12.12.2008.

H. Conformitate

